

gaar ud paa at forhøje en Del af de bestaaende Takster. Ikke paa alle Punkter har det radikale Venstre kunnet følge Socialdemokraterne, men paa en hel Række Punkter, hvor vi har ment, at det vilde være formaalstjænt i nogen Grad at forhøje de foreslaaede Takster, har vi fulgt Socialdemokraterne, og jeg vil betragte det som et stort Gode, hvis disse Forhøjelser bliver vedtaget, fordi de i Lovforslaget foreslaaede Takster efter min Mening i Virkeligheden er ret smaa, særlig med de nu bestaaende Forhold for Øje, og ingen ved, hvor længe den nuværende Dyrtid vil vedblive at eksistere, eller hvorledes det vil gaa en Gang efter Krigen, om Dyrtiden vil forværres, eller hvorledes Forholdene i det hele taget vil stille sig. Den højtærede Minister har overfor disse Punkter stillet sig meget velvillig, idet han har udtalt Ønsket om at kunne gaa med hertil, hvis det ikke var nogen Hindring for Lovens Gennemførelse, og vi fra vor Side kan sige det samme: at Forudsætningen for, at vi har stillet Forslaget, er, at Loven ikke staar og falder dermed.

Et andet Ændringsforslag, jeg vil omtale, er Ændringsforslag Nr. 26, hvor et Mindretal, bestaaende af Socialdemokraterne, Ordføreren og det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel), har stillet Forslag om, at Udgiften til særlig Sygebehandling, hvis Raadet skønner saadan fornøden, ogsaa paahviler Selskabet (Arbejdsgiveren), selv om den vedkommende ikke er Medlem af en statsanerkendt Sygekasse. I Loven er det foreslaaet, at saadan særlig Sygebehandling kun ydes Medlemmer af statsanerkendte Sygekasser. Jeg for mit Vedkommende har ment, at der var lige saa megen Grund til at give den til Personer, som ikke var Medlemmer af statsanerkendte Sygekasser, fordi Indtægtsgrænsen for dem, som kan blive ulykkesforsikret, og Indtægtsgrænsen ved Sygekasserne ikke falder sammen, og der vil altsaa være en stor Mængde Mennesker, som er og skal være ulykkesforsikrede, men som ikke kan blive Medlemmer af de statsanerkendte Sygekasser. Disse Mennesker er ilde stillede, hvis de skal have særlig Sygebehandling, idet de i saa Fald maa betale den selv, og det finder jeg, at der slet ikke er Grund til. Naar man fra anden Side har modsat sig dette Forslag, er det, fordi man er bange for, at en Bestemmelse som den foreslaaede vil skade de anerkendte Sygekasser; idet

den vil afholde Folk fra at gaa ind i disse. Det tror jeg er en Misforstaaelse. Jeg tror aldeles ikke, at Folk overvejer dette, naar de skal gaa ind i en Sygekasse. Den yder saa mange andre Fordele, at det Spørgsmaal, om de, hvis de kommer til Skade, faar en særlig Sygebehandling, aldeles ingen Rolle spiller i dette Forhold.

Jeg skal ligeledes omtale, at det radikale Parti og Socialdemokraterne i Forening foreslaar, at Ejendomsskyldværdien i det erhvervsmæssige Land-, Have- og Skovbrug, der skal berettigede til at tegne frivillig Forsikring, forhøjes fra 6,000 til 8,000 Kr. Det betragter jeg ogsaa som et Gode, idet derved en Del Landbrug kan komme ind under denne Lov, som ellers ikke vilde kunne komme ind under den.

Et Spørgsmaal, som har været meget diskuteret i Udvalget, er Spørgsmaalet om Appel af Arbejderforsikrings-Raadets Afgørelser. Ogsaa angaaende dette Spørgsmaal kan der siges meget for og imod. Mange ønsker, at ethvert Spørgsmaal skal kunne appelleres. Men der er dog her en hel Række Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke Arbejderforsikrings-Raadet paa Forhaand maa siges at være den mest sagkyndige Domstol, man har, hvorfor det vilde være ganske urimeligt, at dens Afgørelser skulde appelleres. Omvendt er der andre Spørgsmaal, som fremtræder som rene Principspørgsmaal, f. Eks. hvorvidt en Virksomhed falder indenfor Loven eller ej, hvorvidt en enkelt Mand i det og det Tilfælde er forsikret eller ej, og med Hensyn til adskillige af disse Spørgsmaal kunde der være god Grund til at give Adgang til Appel.

Jeg skal ikke komme meget ind paa Mindretallets Ændringsforslag, da det er naturligt, at Mindretallet selv motiverer deres Stilling. Jeg skal kun om et enkelt Forslag sige, at det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) og jeg har haft megen Sympati for, at Aktieselskaber, som driver Ulykkesforsikring, bliver stillet lige med de gensidige Selskaber, idet vi mener, at den Maade, hvorpaa Loven nu systematiserer dette Forhold, hvorved den paa en Maade tvinger de forsikringspligtige til at gaa ind i store Forbund, hvor de maaske ifølge deres Natur slet ikke hører hjemme, ikke er saa heldig, men at det tværtimod kan medføre meget uheldige Konsekvenser, og at det kan medføre et Monopol af uheldig Natur for enkelte Forsikringsforbund. Navnlige under Hensyn hertil er det, at